

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шл. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед-полуднем.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРІЮ:
Місячно 4-90 зол.
Чвертьрічно 12-90 „
Піврічно 24-00 „
Річно 48-00 „
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зол. Німеччині 7-50 мар.
Швейцарії 5 шв. фр. Чехословаччині 20 ч. к. Румунії 150 лей. Польщі 7-50 зол., Австрії 7-50 зол.
Зміна адреси 1 мар.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Зол. 250'---
ЖІНОЧЕ ФУТРО
першорядне
фірми „Хром“
Львів, Руська 20.
Телефон 71-83.

Центральний Кооперативний Банк
„Краєвий Союз Кредитовий“
у ЛЬВОВІ, РИНОК, ч. 10.
ч. тел. 433. — Конто Почтової Шляху ч. 143.467. —
(власна казначниця при вул. 3. Мая ч. 15)
як Центральна Каса Українських Кооперативів
приймає вкладки ощадності, забезпечує їх у твердій валюті та пошукує в наших кооперативах, щоб піднести господарський розвій українського народу.

пакт. Але є історичною правдою, що чим більше умов, з яких кожна держава покладалася на попередні, тим більше сумніви за трішки і вартість умови засадничої: бо навіщо ж інакше було би турбуватися вічно новими „гарантіями“, якщо первісна гарантія була б відразу достаточною?

Зате безперечною правдою є, що цей останній крок польської закордонної політики є демонстрацією проти останніх спроб французько-німецького порозуміння, та зокрема проти льозанської умови — куліс тої умови. Нема ніякого сумніву, що цим сепаратним виступом Польща підкреслює назовні свою нехитість до всіх концепцій протисоціалістського блоку й маніфестує ще раз свій протинімецький фронт. Зовсім теж льогічно і саушню розумують ті польські публіцисти, які в охочій позиції пп. Літвінових і Крестінських до всіх таких пактів з Польщею добувають і страх перед одностайним протикомуністичним фронтом Європи і зріст недовіри до свого німецького союзника.

З того погляду, як така політична демонстрація, пакт неагресії Польщі з СРСР має дійсно поважне значення. Але від демонстрації до вилонання себе з системи, яка є підвалиною екзистенції, є страшенно далека і важка дорога. Заступити теж союз із Францією та Румунією союзом з більшовицькою Росією — це взагалі не є ніяка дилема й ніякий вибір! Тому в такій площині „самостійності“ польської політики не можна розглядати. Але тому, що і версальська система тріщить, і односторонній протинімецький франко-польський союз хитається, і нема на його місці чого поставити, — тому саме ситуація є складна і прикра і тому у польській опінії є цей мінімальний хаос і неспокій.

Реєструємо всі ці факти тому, що вони відносяться до діялки, яка не є і не може бути нам байдужою. Франко-німецько-польські відносини це не є справа західної чи середньої Європи. Уклад західних і середніх європейських сил переформовується по лінії їхнього відношення до — європейського Сходу. Сумуючи факти й писані та усні, доступні для нас, інформації, дошукуємося у них такого льогічного зв'язку, який дозволяв би доходити до якогось льогічного висновку, що мусів би стати підставою для української політики.

Нині для такого остаточного висновку ще завшидкі, нині відносини надто пливкі і процес формування нового укладу сил надто хаотичний; дарма, що одночасно ці події йдуть семимильною ходою. Колиж польська преса хоче згорі дошукуватися у таких аналітичних міркуваннях і реєстрації фактів на сторінках української преси якимось спеціальним тенденціям, якоїсь „віри в недалекий катаклізм“ („Українські політичні рахунки“, „Газ. Льв.“ з 1. ц. м.) чи „Заінтересування для фон-папенівських плянів Німеччини“ („Проблеми польської політики крізь призму „Діла“, „Слово П.“ з 26. м. м.) — то це звичайне непорозуміння, через яке даремне польські публіцисти розливають полемічне чорнило. Замість полемізувати з нами, як то ми собі представляємо польську закордонну політику й ситуацію, у якій вона опинилася, та чому ми так а не інакше на неї дивимось, — краще було б, щоб польські публіцисти самі подбали про з'ясування тої політики urbi et orbi та — самим собі.

I. Кедрин.

Хто не платить за часопис, підбиває різну пресу.

Чи Польща опинилася на роздоріжжі?

Уваги про польську закордонну політику.

V. ДЕМОНСТРАТИВНИЙ ХАРАКТЕР ПАКТУ НЕАГРЕСІЇ З РОСІЄЮ. — ВИСНОВКИ.

Значіння пакту можна сформулювати в одиному реченні: акт додатний, поважний практичні можливості і багато дипломатичних таємниць. Так характеризує пакт неагресії Польщі з СРСР, підписаний 25. ц. м. у Москві, варшавський „Роботнік“ з 27. ц. м., і ми змодифікуємо цю характеристику так: акт ані додатний ані від'ємний, щонайменше високо сумнівні якінебудь фактичні можливості і — справді — аж надто багато дипломатичних таємниць, як на такий одинокий документ! Тому, що цей останній момент у порівнянні з двома першими таки найцікавіший — та єдино суттєвий! — почнемо „від сну“.

Отже центральним пунктом тої „дипломатичної тайни“ є питання, чому цей пакт неагресії підписала лише Польща й СРСР — без Франції і без Румунії? Пакт неагресії між Францією і Рад. Росією вже кілька місяців тому підписаний, але з виразним застереженням, що він не вартість тільки з моментом підписання аналогічного пакту Польщею і Румунією. Про те, що Румунія відтягується від підписання такого пакту і що спір за Бессарабією є мабуть радше формальною притокою, а фактичною причиною такого опірного становища є мабуть іспівріччя Франції (вонаж могла у міжчасі „роздумитись“ у зв'язку з розвитком франко-німецьких відносин у напрямку тісного порозуміння з протирадянським вістрям!) — ми вже свого часу писали. Фактом є, що спершу читали ми, що Польща переговорює з більшовниками разом з Румунією і разом з нею умову підписи або ні, — а потім почули, що умова поміж Польщею і СРСР сепаратно парафанована. Тоді читали ми нову поясню, що це лише парафа, бо підписання пакту посідає разом з Румунією. Нині пакт уже підписаний — теж без Румунії — і чуємо лише, що ратифікація того пакту прийдє аж після того, як приступити до нього Румунія! Що ж на те Румунія? Румунська преса пише гірких докорів під адресою свого польського союзника! ІІІ докори такі поважні, що і Міністр Залеський в окремому інтерв'ю і всі львівські польські часописи вважали за доцільне відповісти Румунії та заперечувати її про свою прихильність і союзницьку вірність, — а проте все воно акули не всіля розвіяти вражіння, що тут щось не є порядком. Не може бути „де-факто“ прикладу Польщі ІІІ інтерес зберігати міжнародний союз з Румунією та стверджувати, що міжнародна прилюдна опінія була „заскочена“ підписанням того польсько-російського пакту. ІІІ вважати на приклад у тому органі великої стриманості в осядах і сталю, стаття „Де-факто“ дає винятки недовірчливості, з яким у Франції стриман підписання нашого пакту... („Газ. Варш.“ з 29. VII.).

Дипломатичну таємність пакту неагресії дуже льогічно окреслює одинокий члєвний варшавський журналіст, який зорієнтований у таємних справах, у величній розмові з автором цих рядків: коли — мовляв — Франція страшенно боялася собі такого пакту, Польща до нього не чіплялася; колиж театр Франція до нього не чіплялася, Польща такий пакт мершій підписала... І поді без винятку польська преса прийняла його підписання з найбільшим призначенням і захопленням. Сенсаційно-пожволинський „Курєр Львівський“ вважає пакт неагресії „заборолом життя на Сході Європи“ — визначним диплома-

тичним актом“ та „поважним конструкторським чинником мира у світі“ („Курєр Пор.“ з 26. VII.). Прихильний голос органу ППС ми вже цитували. Та найбільш захоплено висловлюються про той пакт єдинок: „Газета Варшавська“ аж у двох вступних статтях: „Пакт польсько-російський“ і „Ще про пакт з Росією“ (з 27 і 29 VII) аргументує доцільність петрифікації доброзичливих мирних відносин з Росією (СРСР), поцирости вказуючи м. і. також на „нову, українську, проблему, небезпечно по своїй суті для обох держав“ та добуваючи в протикомуністичному характері уряду фон Папена та в бібі філіономістичних тенденціях французької лівиці — найкращі підстави для польсько-російського зближення.

Оригінальні угорські вина по оригінальних цінах, в оригінальний

Угорській Винярні
Дім: „Ремісничя Палата“
КОСТЕЛЬНА 8. Тел. 69-18.

Щодо практичної вартості того пакту, то про неї досить влучно висловився згаданий „Курєр Поранний“, який звертає увагу, що „про вартість того пакту рішають обі сторони, коли схотять мирово інтерпретувати його й виконувати“. Саме в інтерпретації і добрій волі виконання уся суть! А ця інтерпретація може бути найрізноморідніша. Так нпр. 2. стаття тої умови передбачує не давати безпосередньої ані посередньої помічі третій державі, яка нападе на одну з підписуючих сторін. 3. стаття доповнює повніше зобов'язання новим зобов'язанням, що ні одна з підписуючих сторін не заключить ніякого порозуміння, яке було б агресивно-вороже супроти другої сторони. Але ось 4. стаття застерігається, що цей пакт не обмежує міжнародних прав і зобов'язань, які випливають з умов, заключених з третіми державами уже перед тим кожною з підписуючих сторін. З тих трьох есенціальних точок ясно, що передусім треба би проаналізувати тексти польсько-французької і польсько-румунської військово-політичної конвенції та — ще швидше — повний текст рапальської і берлінської німецько-радянської умови!

Міністр Залеський каже, що теперішній пакт неагресії є вже „четвертим ланцюгом, яким зв'язує Польщу й СРСР“; першим був російський мир, другим пакт Кєалльога, третім протокол Літвінова, а — нині — четвертим оцей

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 14 lipca 1932 r. Sąd okręgowy Wydział VI. I. karzy we Lwowie w sprawie konfliktu Nr. 149 czasopisma „Dilo“ z daty Lwów, dnia 9 lipca 1932 r. do Sygn. VI. I. Pr. 441/32, po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie, na podstawie niejawnego w dniu 14 lipca 1932 postanowienia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 8 lipca 1932 r. przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfliktację czasopisma „Dilo“ Nr. 149 z daty Lwów dnia 9 lipca 1932 r. zawierającego w artykule pt. „Pro podjęcie u laskomu powitaniu od słów „Perwinnemu przyczynowi“ do słów „cilomni powit“ od słów „odno zi“ do słów „o mence“; od słów „tymczasem“ do słów „K. Ustryk“, cechy przestępstwa z § 308 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 uk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowe-

go. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. — Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dypn. Nr. 6 ex 1863 tj. zarządzenie w sprawie przestępstwa z art. 400 Zł. Uszczególnienie. Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu rozświecenie nieprawdziwych wiadomości o zajęciach w powiecie lwowskim, zaniepokojenie bezpieczeństwa publicznego. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: A. Jagodziński wr. Protokulant: Dr. Gleich wr. Za zgodność sekretarz S. Padhna. ródelski w. r.

Провінційальні вибори в Манітобі.

Велика перемога фермерського уряду Брекена.
(Лист з Канади).

I.

Вінніпег, у червні 1932.

Ніяка інша подія не відбилася таким широким відгомном по цілій Канаді, як недавні вибори до провінційального союзу в Манітобі, що відбулися дня 16. ц. м. при живій участі цілого населення. На вислід цих виборів тому чекали всі так нетерпеливо, що поза своїм місцевим значінням вони мали стати показником загальних політичних настроїв у цілій західній Канаді.

За останніх десять літ, себто повні дві каденції, керма правління Манітоби була в руках прогресивного (фермерського) уряду, на чолі якого стояв Іван Брекен, бувший ректор манітобської рільничої академії. Був це уряд строго діловий, який не признавав ніякої партійної політики й особливу увагу присвячував розвитку хліборобства, як основної продукції провінції. За його правління збудували в Манітобі тисячі миль нових добрих доріг, висушили сотки тисяч акрів мочарів, завели зразкову службу публічного здоров'я, урегулювали в практичний спосіб справу продукції і продажі алкогольних напівків, ухвалили постійні місячні платні для вдовців і старців і т. д. і т. д. А коли загальна економічна криза стала сильніше доколювати населенню, ухвалений ще перед двома роками закон про залагодження довгів (Debt Adjustment Act) приніс мораторію для всіх власників землі й міських реальностей, що не були в змозі відповісти своїм фінансовим зобов'язанням.

З уваги на такий стан річей опозиція консервативістів у манітобському парламенті, провідником яких був від літ полковник Ф. Тейлор, адвокат з Портедж Па Прері, опинилася в доволі трудному положенні. В минулих роках вона пробувала дискредитувати уряд Брекена при допомозі закидів корупції і марнотраства. Всі пам'ятають ще справу водопадів Сімох Сестер, які в р. 1927 манітобський уряд відпустив на дуже корисних для себе умовах на 30 літ Вінніпегській Електричній Компанії. Опозиція закинула тоді прем'єрові Брекенові, що він, мовляв, арадав народні інтереси й за хабаря віддав ті

водопадні приватній спілці, замість експлуатувати їх коштом провінції. Не чекаючи довго, Брекен признав окрему слідчу комісію Royal Commission для перевірки справи, яка завізвала полковника Тейлора перевести доказ правди. Це Тейлорові зовсім не вдалося, а в додатку він стягнув на себе й на цілу опозицію неприхильність загалу, бо слідство коштувало приблизно 50 тисяч доларів.

Подібно невдачно для опозиції закінчилася недавно справа електричної стації в Брендоні, яку купив провінційальний уряд від одної приватної спілки за суму 1,200,000 доларів. Не зважаючи на те, що незалежний арбітражний комітет аналізу оцінив згадану стацію на 1,400,000 доларів, опозиція закричала, що уряд заплатив за неї 400,000 доларів за багато. Кілька тижнів пізніше один американський синдикат offerував за ту саму стацію 1,400,000 доларів (себто 200 тисяч більше) і зложив відразу завдаток у сумі 50 тисяч доларів!

Бачучи, що цим шляхом вона нікуди не зайде, консервативна партія Манітоби рішила піти слідами своєї старшої сестри, федеральної консервативної партії, яка в 1930 році захопила у свої руки керму цілої домінії. Своєю перемогою здобули тоді консерватисти виключно при допомозі шумних обітниць, що, мовляв, після приходу до влади вони негайно усунуть безробіття, піднесуть ціни на рільничі продукти і зроблять багатьох інших, головних економічних, чудес.

Манітобські консерватисти вхопилися тепер подібною зброєю і з виборчих платформ посилалися обильно консервативні обіцянки скорого повернення загального добробуту. Однак цим разом їм не повелось, бо досвід останніх двох літ показав недвозначно повну безсилність консервативного уряду в Оттаві супроти

НА ВИПАДОК ПРОСТУДИ, нежити, запалення горла, при нервових болях і ломоті костей, треба дбати про щоденне регулярне випорожнення і тому треба живити під шклянку природної, гіркої води „Franciszek József“. Жадати в аптеках і дрогеріях. 1754

світової економічної стихії. Бож справді, коли часи в 1930 р. були вже доволі погані, то сьогодні вони стади щонайменше на 100 проц. гірші, до чого у значній мірі причинилася нерозумна митна політика федерального уряду.

Згідно з цим вислід манітобських виборів був просто фатальний для консервативної опозиції полковника Тейлора. Замість 15 місць (на всіх 55), якими ця опозиція диспонувала у старім союзі, вона здобула цим разом лише 10 мандатів; ліберально-фермерський блок прем'єра здобув 36 мандатів, незалежна Партія Праці 5, а двох вибрано незалежних кандидатів. У двох виборчих округах, Ди Пес і Руперт Ленд, що лежать на далекій півночі, вибори відбулися аж 16. липня, однак їх вислід не може вже змінити положення.

Іван Королевич.

ОСТЕРЕЖЕННЯ.

Звертаємо увагу П. Т. курців, що для баламутів наших прихильників, появилися на Волині в торговельническі паперів в обертні дуже подібні до нашої з написом „Малина“ на чоловічій, та „наше Будущість“ на відворотній стороні. Водний знак на паперіх представляє два голуби і має напис „Pigeon“.

Тому просимо при закупні глядіти на нашу марку, пам'ятаючи, що тільки паперів з водним знаком „Малина“ і напис „Калина“ на чоловічій, а „Будущість“ на відворотній є українським кооперативним виробом.

Управа фабрики

101 2—3

Кооператив „Будущість“ в Тернополі

По присуді Горгулова.

Париж, ПАТ. Як відомо, в середу 27. липня ц. р. суд присяглих засудив більшістю 10 голосів проти 2 обвинника през. Думера — Горгулова на кару смерті. Горгулов по оголошенні присуду заявив, що його добре ім'я не буде заляпане, бо він був добрим російським жовніром і боровся теж за Францію. Тому просив, аби його розстріляли, а не посилали під топір гільєтини.

ЧИ ФРАНКО ПОВИНЕН МАТИ НАГРОБНИК? Хто каже, що так, нехай пішле жертву до „Центробанку“ на вкладку ч. 9003. (чековеkonto ч. 143,467; дописати: „На будову нагробника Франка“).

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 31. ЛИПНЯ 1932.
О. ЛЕВИНСЬКИЙ.

З японського дому.

ТАЙНИ АЗІЙ.

IV.

Мене кличуть на долину, у велику саль. Вчасний ранок. Така несподівана візита щонайменше дивує мене.

В одному куточку, пустої зрештою саль, сидить Соледад. Овна, здається, плакала, бо в одній руці нервово затискала волю хусточку.

— Що вам, Соледад?

— В'їз хоче їхати — прошепотіла крізь слези.

— Чому так неждано, без причини.

— Не знаю. Саме це хвилює мене, що не знаю.

— Проте подає якісь причини?

— Все, що він каже до мене, неправда! Він такий чудний! Ви навіть не знаєте. Він може бути мовчазний, замкнений в собі, просто ворожий.

— Та такі щось вам мусів казати.

Соледад вібрає думки. Їй важко думати від великого хвилювання. Нарешті щось пригадала собі:

— Казав, що має діла в Японії і мусить там їхати.

— Вас завідав зі собою?

— Саме ні — хитає своєю смалливою голівкою.

Тепер я дивуюся дуже і не знаю, що казати. Соледад хлипає тихенько.

— Я саме й прийшла до вас із тим — говорити заспокоївшись дещо — побалакайте з ним, він може вас послухає.

— Добре Соледад, побалакаю. Заспокойтеся. Кажу не тільки так, про неї, але й на хвилину не вірю в усіх моїх місцях. Акіра справді чудний якийсь.

— Вибачте Соледад, що вас питаю... Може це вам подобається... Може це щось надто особ-

сте... Але мені конче треба це знати. Чому їй тільки сам один? Що робитимете ви, коли він виїде? Чи ви не питали в нього?

Соледад тепер уся в думках. Сльози присохли на личку, уста оживилися. Очи кружляють неспокійно навколо саль, але нічого не добачують. Бо Соледад думає:

— Чим довше думаю, тим менше розумію — вона знову хитає головою. — Він казав, що я повинна залишитись, бо... вона загається. Те, що має на кінчику язика надто маловажне, може й глупе, смішне, навіть казати? Але я настою.

— Чому? Як кажете?

— Бо каже, що... мені подається Париж... вона адвигає руками і дивиться у вікно. — Чи не смішно це?

— Може він задрить? — питаю тепер тихенько.

Соледад не аразу розуміє. Вона спершу довго дивиться на мене своїми широко розкритими, вогкими очима. — А потім параз:

— Алеж ні! Ніколи! Ви хіба жартуєте. Така думка зовсім не подібна на нього.

Так, ця думка справді абсурдна. Якжеж я сам не подумав... Встаю з місця, вирішую впитати самого Акіру.

— Ходім! — кажу до неї.

— Ні, ви йдіть самі до нього — прохає Соледад.

Я стрічаю його страшенно зайнятого. Він перевертає цілу купу проспектів різних корабельних ліній, „бедкусів“ і розписів покладів. Мовчки прохає мене сісти. Він тепер машинально перегортає сторінки якогось проспекту, але моя привабливість бентежить його. Він думає про можливу ціль мого приходу і догадується всього. Спровола очі його підходять до горі і він усміхається тепер до мене, трохи силувано, але чинно.

— Ви бачили Соледад? — питаю, а усмішка не сходить з його вуст.

— Дорогий Акіра, що в вас. Чому хочете покинути Париж?

Мені хочеться сказати відразу про ціле мого приходу, а разом з тим надати словам тої свободної конфіденційності та приваби.

Акіра робить клопітну міну.

— Ну, а чогож мені не їхати? — а коли я не відповідаю.

— Чи Париж дім мій? Чи тут моя батьківщина? Приїхав, подивився, покоштував і „Солонара“.*

— Не треба жартувати, дорогий. Коли ви самі, вільно вам робити, що завгодно... але Соледад...

— О о, Соледад!

Акіра стає справді поважний і морщить брови. — Чи й тут недобре? Вона створена для Парижа!

— Не кажіть цього, Акіра! Вам незвільно так казати! Ви повинні думати про неї. Перш за все про неї!

Його уста викривляє напів злостю, напів згрідлива усмішка.

— Можете її заперити, що подбаю за неї. Я вже навіть балакаю...

— Мовчіть, Акіра! Як смієте! Я зовсім не про те... Чи Соледад вільно безвільним об'єктом, яким можна розпоряджатися після своєї впади?

Акіра сміється саркастично.

— Може станете мені казати про сентименти? Про якісь сентиментальні обов'язки супроти жінки, що про них пишуть ваші романи? Про жертву життя, енергії, обов'язку для жіночої примхи? Ніколи! — Акіра робить великий жест руками. Він стає поважний, дуже поважний.

Проти волі стає сентиментальним:

— Не знаю, що це вашому зветься обов'язком супроти жінки, але коли зводиться він тільки до матеріального її забезпечення, то він справді, надто вже вузький і невідповідальний. Чи люди тільки мертві механізми без душі і чуття?

(Продовження буде.)

* І японське прощання.

хідньо-Української Республіки це не уряд і не можна вважати його представником населення Сх. Галичини. Від тоді вже фактично польський уряд виграв Сх. Галичину для себе, а проте хотів — каже п. Лось — ще безпосереднього порозуміння з українцями.

Цей наш успіх не тільки полегджував галицьку справу, але ще й скидав намір із наших пліч тягар у справах іще неполаданих, шалеській і виленській. Отже не було тут ні гри (з польського боку) ні ризику, а була чесна та совісна спроба закінчити братовбійчу боротьбу мирно без переможців і переможених, з пошаною для честі та інтересів обох сторін.

„Віра в Антанту“.

„Д-р Петрушевич відкинув польські проекти „а ліміне“. Є інколи ситуації, коли честь каже радше згинуті, ніж входить у перемовини і жест князя Понятовського житиме вічно у повній пошані поляків. Ми рахувались тоді з тим, що і д-р Петрушевич у безнадійній ситуації скоче тільки Богові віддати прапор суверенної „Західньої України“. Якби так зробив, ми зрозуміли би його становище і ніякий поляк напевно голосу проти нього не підняв би. Але д-р Петрушевич і західньо-український уряд ні трохи не мотивували свого негативного становища до наших пропозицій тим, що тільки Богові хотять віддати довірену їм незалежність Західньої України. Вони закрили себе своєю некомпетентією, бо „згідно зі статтею 91 сен-жерменського трактату суверенність західньо-української республіки належить до Найвищої Ради“. Спіритус мовено поведінки уряду зах.-укр. республіки був тоді почвирний льонлізм супроти Англії, Франції, Італії та Японії. Таких мотивів не сподівались ми у Варшаві.

„Небавком після тої єдиної хіба в історії людства відповіді, д-р Петрушевич перейшов на більшовицьке утримання. Є це неминуче закінчення кар'єри для кожного українського політика, що не йде за своєю національно-державною рашею, за любов'ю для свого народу, тільки за ненавистю до Польщі“.

„Сентимент фальшивим дорадником“.

„Вводити у політику сентимент завжди шкідливо, а ще шкідливіше тоді, коли сентимент є з природи низький і негативний... Подія з р. 1921 виімково яскрава, але не єдина; у 1924 р. та сама ненависть до поляків казала українцям заєсти на нівець польську спробу творення вищої української школи, а цього року ще не дозволила їм узяти участь у Східних Торгах, де могли би показати, що є поважним економічним чинником у місті, яке вважають своєю столицею і в краю, який уважають своїм рідним краєм“.

„Це не значить, що почини галицьких (автор скрізь уживає дивогладної назви „червоно-руських“! — Ред.) українців подиктовані ненавистю до Польщі, завжди шкодили Польщі, або щоби ми, знаючи психіку українських провідників, не могли надавати напрям цим починам по своїй аподобі. Безоглядне признание д-ром Петрушевичем суверенності великих держав над Сх. Галичиною було для нас досить цінне, бо ми в березні 1923 р. домагались від цих держав, щоби вони покінчили із фікцією буцім-то їхньої суверенності, а ще раніше підчас соймових виборів у 1922 р., коли українські націоналісти могли при загальній голосуванні дістати більш як 25 мандатів, що не було би для нас англіє. Досить було, що з польського боку поінформували довірочно „західньо-український уряд“ у Відні, що ми не маємо нічого проти участі українських націоналістів у виборах і ми бажали би бачити у Варшаві уповноважених виборців українського громадянства у Галичині, щоби д-р Петрушевич наказав бойкот виборів. Наслідком цього було, що в березні 1923 р. український національний табор не мав на широкому світі ніякого легітимованого представництва, яке могло би обмежити „суверенність“ Найвищої Ради“.

„Нині з українського боку чуємо щораз частіше голоси критики супроти поведінки власних політиків і добре, що воно так. О. прал. Войнаровський каже повну правду, що доля народів залежить у великій мірі від їх політичних провідників, від уміння передбачувати і від належної та вірної оцінки ними політичної ситуації“.

Автор статті висловлює бажання, щоби прийшов момент, коли польські політики засядуть за „спільний стіл“ з українськими, щоби поговорити без ненависти про „конкретні, ясно з'ясовані та обома сторонами шановані інтереси“.

— Як і досі, в отій цій історично-політичній дискусії, обмежуємося до об'єктивного зрешерування повного ще одного голосу, стражучи від всяких власних коментарів.

Міжнародна вистава летунської пошти.

Данціг, липень.

Казкові килими, якими перелітали коліські діточі герої, перемінялися неждано у крилаті літаки, круглободі воздухоплави, яким не страшні воздушні простори, ні океани. В одній хвилині переносять новини з одної півкулі на другу, єдинаючи людей. Вистава в Данцігу дає докладний огляд розвою летунської пошти й всього того, що з нею в'яжеться. Шість великих саль у старому монастирі оо. Францисканів заліплених щільно поштовими значками, листівками та копєртами з рідкими стампільями. В 7-й саль: моделі літаків, воздухоплавів і летунського приладдя. Дуже цікаві збірки данцігських марок. Є теж усякі проекти, мальовані й рисовані тушем.

Німецька державна почта показує всі летунські марки, видані в 1922—3 році, після цього націпловані нові, так, як мінялася вартість валюти. Проф. Кірхер виставив дві картини які зображують „Цеппеліна“ при виміні пошти з російським криголодом „Малигіном“, у полярній подорожі. Подорож ця почалася 24 липня 1931 року у Фрідріхсгафен, йшла через Ленінград до Нової Землі. Воздухоплав мав тоді пошти на 150 кг. й виміняв її у Землі Франц Йосифа. При першій їзді пароплаву „Бремен“ у 1929 році вистрілили літаком пошту, яка вже за 40 хвилин була доручена в Брокліні. Ця подія відбулася теж у поштових значках.

Бічні вітрини вказують цілий ряд картин, що охоплюють історію летунства. Перед нашими очима пересуваються старинні мрії людства про опанування повітря, рисунки Леонарда да Вінчі, перші спроби балонів Монгольф'є, летунські Лілієнталя, і поволі доводять нас до успіхів теперішніх часів. Повітряну пошту ввели щойно 1912 р. Червона, шовкова поштова торбинка еспанської пошти є згадкою з часів невдалих спроб заведення поштових посилоч уночі. Перший літак попав у мряку й загинув підчас лету в 1929 році на лінії Тенеріфа—Берлін. Дальше йдуть збірки: Греції, Ліхтенштайну, Люксембургу, Австрії від 1922—25 року, Єгипту, Мексику й полудневої Африки.

Після тих державних збірок йдуть приватні, незвичайно цінні зразки, як наприклад: Е. Петерсіліє з Оснабрік (збірка марок з лету Цеппеліна).

Вже у передвоєнних часах, 1912 році, зорганізувала німецька почта посилки Цеппеліном і від цього часу відкривається нове поле для філіателістів. Хоча в роках 1914—18, настала перерва у цих посилках, його місце перебрали всенні летуни, які викидували пошту на місце призначення. Версальський договір знищив усі німецькі воздухоплави; щойно нововибудованний „Цеппелін“ наладив посилки в 1924 році. Його плавний подорожі через континент і море вказали світові нову можливість скорих і певних посилок. Німеччина та інші держави, через які переїздить „Цеппелін“, видали спеціальні марки для посилок. Всю цю історію читаємо ми з численних марок, фотографій і часописних вирізків.

Рахманов в Варшаві виставляє балонкову пошту в Польщі. Гаскель в Англії подає збірки марок з усіх частин світа й має деякі зразки не оціненої вартості: два листи зі значками Hawker Alcock's Колумбія 1919, п'ять а 6 листів, перший лет Багдад-Дельфі 1919 і т. д. З австралійських летів є один дуже рідкий зразок, а лету капітана Гаррі Батлера через залив св. Вікентія, англійські раритети: карти „Дейлі-Графік“, стампіль з летів Гамела, з 1912 р., чорні стампіль „Дейлі-Мейл“ окружного лету і т. д. Збірка Е. Вердінгера в Базелі, дає дуже цікаву історію полярних летів. Навіть ляки стоять довго перед вітринами та вичитують часописні вирізки про славні леті: Амундзена, Бірла, „Норге“, „Італії“ (між ними одиникий існуючий аркуш привадового поштового значка з контрольною стампілью).

Листи ратункової експедиції з підводного судна „Навтіліос“, трьох гидропланів „До Х І“, „ІІ“ і „ІІІ“, лист з лету, Італійського мін. Вальбо, рідкі ракетні леті; тощо. Іа менше замінлих збірок ціла збірка д-ра Біренштайна з Відня. З трансатлантичних перелетів: листи Чемберліна й Лавіна, Бірда, Лефевра, історичні власноручні листівки графа Цеппеліна з 1909 року, воєнна та балонова почта Франції з 1870 року, голубина почта з Нової Зеландії, листи з експедиції Нобіле й Амундзена. Далі листівки й листи з твердих Перемінль підчас облоги в світовій війні, лист з Перу, з першою маркою 1927 року. Збірка ціл дістала найвищу нагороду „Zeppelin Eckener-Preis“.

Г. Собелкі в Відні виставляє спеціально австрійські рідкості: 1) Балонова почта від 1903—17 р. 2) Перемінль — летунська почта: листівка з першого лету з твердих, підчас першої облоги листівка летуна Швадлера з остан-

нього лету з російською стампілью, дві балонові листівки з стампілью Віденського арсеналу.

3) Воєнна лінія Відень-Київ, листівки з київськими стампільями.

4) Перші австрійські леті від 1922 р. листівки австрійського аеро-клубу. 6) Леті Цеппеліна. Японська почта з 1919 року, з Токіо до Осакі, дальше йдуть історичні летунські документи аерофіліателістика й преса.

В 7-й великій саль поміщені всякі моделі літаків, ракет, воздухоплавів, із вартатів: Альбатрос, Гайнке з Варнемінде, Юнкерс з Дессау, Фоке-Вульф із Бремен, Оіменс Гальске Спалда, Дорніс Фрідріхсгафен, Гамбург-Амеріка Ліній, Люфт-Ганза та інші.

Крім бляшаних моделей є модель летунської пристані, багато легкоплавів, поштові торбинки, на яких у 5-гох головних молах написане прохання, щоби той, хто найде її, відіє до поштового уряду.

Є теж шовкова матерія, якою обволінається Цеппелін, його частини кістяка та різні прилади до мірвання висоти, густоти повітря, тиснення і т. д.

Ось і вистава у загальнім начерку.

Яр. Мандюкова.

Звітова телегр. та радіова конференція у Мадриті.

З початком вересня ц. р. збереться у Мадриті одна з найбільших конференцій, які до цього часу відбувалися у справах телеграфії та радіа. В урочистому відкритті конференції два 3. вересня візьмуть участь делегати держав цілого світа. Конференція займеться головню справами технічної натури, а справи програмові будуть обговорені постільки, поскільки вони зв'язані з технікою. Праці конференції триватимуть два з половиною місяці, себто протягнуться до половини листопада. На руки генерального секретаря конференції вплинуло вже 3.000 агеців, зголошених з різних країн усіх частин світа.

Хоч існує в Женеві постійно Міжнародна Радіова Унія, конференція у Мадриті займеться всіми справами з галузі радіофонічної техніки, які можуть знайти конкретну розв'язку лише при тісній співпраці міністерств пошт та телеграфів, яким підлягають радіові товариства. Наабіралося багато технічних радіових справ, які чекають полагодження. Позитивне полагодження їх полегшить радіову співпрацю, а тим самим обмін творчих і культурних цінностей між поодинокими країнами. Повстають щораз то нові стації, сила тих стацій постійно збільшується в просторі стає за тісно. Мадридська конференція може віддати світові радіофонії величезні услуги.

Міжнародне радіове зближення виявляється ще тісніше завдяки ухвалі Радіофонічної Унії, яка останню відбулася в Монтре. До цього часу до Міжнародної Радіофонічної Унії належали тільки радіові підприємства європейських держав, а позаєвропейські радіофонії співпрацювали з Унією лише доривочно, не маючи права голосу. Тепер члени Міжнародної Радіофонічної Унії обмірковують справу тісного полагоження позаєвропейських радіових товариств з Унією. Справа ця має бути остаточно полагожена на наступному засіданні Міжнародної Радіофонічної Унії. Коли дійде до позитивного полагодження справи, а є надія, що так буде, — то створяться нові можливості міжнародної співпраці в області радіа на платформі далеко ширшій, як це було досі. Мадридська конференція та майбутня конференція Міжнародної Радіофонічної Унії — це два дитини, які можуть мати величезне значіння для радіових товариств усіх частин світа.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Поспіваний поїзд з Познаня, який їхав з вантажними з різних міст Польщі на «квітковий мор» в Гдині, вискочив з рейок біля Тчевля в п'ятницю 29 липня н. р. в год. 11.05 передполудня. Катастрофа, що головною причиною катастрофи була недозоволена кількість вагонів, аж 11 замість 9, а до того поїзд їхав новобудованим залізничним шляхом. Наслідки катастрофи страшні. 6 вагонів вискочило з рейок, 5 вагонів згоріло. Катастрофа знищила залізничний міст довжиною 800 метрів та потягнула за собою велику кількість людей. Усіх поранених і загинулих жертв в людях. Усіх поранених і загинулих, з них 13 дуже тяжко і їх негайно перевезено ратниковими поїздами, які наспіли з Тчевля і Грудзьонця до шпиталю в Тчеві, де вони борються з життям. На місце катастрофи виїхала негайно слідча комісія з польської залізничної дирекції з Данцігу, а з міністерства комерційної дирекції з Варшави інспектор Едмонд. Направлений залізничного тору скінчиться щойно в суботу. Решта поїзди спрямовано другим залізничним шляхом.

ВІЛЬНО, 29. 7. (ПАТ). В п'ятницю 27. липня
в. приїхав з Покішішок до Вільна марш. Пі-
в. польський заступник поєводи Янко-
вський вийнятий заступником в марш. Пласуд-
вський. Пополудні відбулася в марш. Пласуд-
вського дошта конференція, на яку приїхали з
Варшави заступник міністра закорд. справ
Бек, польський посол у Москві Патеке і
Варшавський аташе при польському посольстві у
Москві полк. Ковалевський. Згодуються, що
на конференції обговорювали актуальні пита-
ння польської закордонної політики з приводу
польської закордонної політики з приводу
польської закордонної політики з приводу

РІО ДЕ ЖАНЕЙРО, 29. 7. (ПАТ). Бразилійський уряд повів на широку міркову воєнну акцію у меті зломити повстанський рух у державі. Тому вислано один відділ війська з 10.000 кавалерії, який наступає на повстанців з полудня на кісто Ітагетінго. Знову відділи війська з Мінеїери наступають на Сао Павльо, а див. піхоти заняли долину Парагіба. Візвано повстанців, які зложили зброю. У крівавих сутичках з повстанцями в Сао Павльо тяжко поранено командирка урядових військ ген. Борже.

ВАШИНГТОН, 29. 7. (ПАТ). Комбатантів, себто амер. жовірів з світової війни, які вже від кількох тижнів демонструють у Вашингтоні, їм уряд виплатив їм прибошану ренту, розміну авора поліція з військом, аживаючи сплину гранат і зброї. Підчас сутинчок було ринити 50 людей, а багато е отроених газами. Їм устанали комбатантів військом знищили та- їм, устанчик заїдтіля наперед жінок і д-тей.

БРОДИ, 29. 7. (ПАТ). Незважаючи на енергійні заходи адміністративної влади і ветеринарного з'яру, у полудневій частині бродського повіту ширяться далі скаженнина, тому, що не менше хорих псів. І так у Янівцях скажений пес покусав 12-літнього хлопчинку Степана Саржачова і кількох дітей. Знову у селі Немичі покусав пес Петра Бомчука. В селі Борнічки покусав пес троє дітей, яких відвезено до шпиталю в Бродях. Теж у Заболотівцях хорий пс покусав учительку. Тому старство у Бродях приказано вистріляти всіх псів у полудневій частині бродського повіту, головню в селах Чехи, Янівцях, Немичі та інших.

Полиська преса повідомляє, що в Самборі арештовано командирів ПКУ, капітана Зьомку, врандана цієї ж повітової команди Денищука та великі надзужити з бранцями. Слідство знайшло, що здоровим, здібним до війська підданого військовій книжеччині, де змінювано категорію „А“ на категорію „ІІ“ і „Д“. В аферу замішаних багато людей.

БЕРЛІН, 29. 7. (П'ЯТ). Французький амбаса-
дор у Берліні Франсуа Помест відвідав н.м. мін.
зв'язків спрам Нобрат, якому виявив еди-
нак генерала Швайхера, який з своєї промови
через радіо наваж на політику Франції щодо рос-
троння депресію.

Шейхера під зарплатою Франції тому, що
французько-німецькі відносини.

Военный суд за-
конности двух изданий - закон.

стія Седая і Фурета за те, що підготували на Мадярщині комуністичний переворот. Засуджені Седая признався, що на Мадярщині працював від комітету та був зв'язковим між мадьяр. ком. партією, закордоном. Знову комуніст Фурет заявив, що був інструктором комуністичних ячеек на Мадярщині і за те діставав від комуністів місячну платню 230 пеньго. Воєнний суд відкинув прохання засуджених їх помилувати і тому присуд негайно виконано.

БЕРЛІН, 29. 7. (ПАТ). В п'ятницю 29. липня ц. р. оголошено вечером розпорядок през. Гінденбурга, яким заборонено збори під голім небом і в замкнених локалях та заборонено взагалі демонстрації. Розпорядок обов'язує негайно по його оголошенню аж до 10. серпня ц. р. Метою цього розпорядку є довести до мирових переговорів політичних партій по виборах до парламенту, які відбудуться в неділю 31. липня ц. р., аби вибрати новий німецький уряд та дати відпочинок поліції.

Зерно і корми.

Пшениця дівр. 23-00. Пшениця сел. 21-50. Жито вір. 17-25. Жито сел. 16-50. Ячмінь 16-00. Овес 13-00. Кукурудза рум. 20-25. Фасоля біла до 19-00. Фасоля чорна до 17-00. Горох Вікторія 14-00. Горох пів Вікторія 16-00. Горох пізній 20-00. Бобів 18-00. Вика 19-50. Гречка 14-00. Лен 36-00. Конюшин 21-00. Лубин сін. 14-08. Ріпак озим. 30-00. Проро 19-50. Сіно сол. 8-00. Солома прас 12-50. Грис жити. 8-75. Грис пшен. 9-00. Грис лям 11-00. Лущи дівр. 18-00.

Грoул.

Американський долар 8 89:50—5 90 00, ланкадійський
лар 7 75 00—7 80 00, чеська корона 0 26:33—0 26:50,
словацький шілінг 0 00 00—0 00 00, румун. лей 0 05:00—
0 05:50, французький франк 0 34 80—0 35 10, швейцар-
ський франк 1 72 80—1 73 20, фунт стерлінга 32 00 00—
30 00, радянський червінець 0 00—0 00, німецька
марк 0 00 00—0 00 00

Золото: 20 корон 38-50-00—39-00-00, 20 франків 50-00—36-25 00, 20 німецьких марок 000-00-00—000-00 00 російських рублів 48-50-00—49 00-00.

Срібло: Австрійська корона 0.33.00—0.33.50,
австрійський корон 1.70.00—1.75.00, австрійський
корон 0.80.00—0.85.00, російський рубль 1.45.00—
0.00 копійки 0.70.75.00.

— Управа Народної Лічниці повідомляє, що Лічниця буде замкнена від 1. до 14. серпня ц. р.

— Нові українські кооперативи. Рішенням

Дирекції РСЗК з дня 30. червня 1932 прийнято в членів Т-ва такі кооперативи: 1) „Ощадність“, кооп. з обм. відпоз., в Білівці, 2) „Християнська Єдність“, кзвуд., Завале (пов. Борщів), 3) „Районова Молочарня“, Чехи (пов. Броди), 4) госп.-кред. с-ка „Ощадність“, кзоп. Долпотів (пов. Калуш), 5) „Районова Молочарня“, кзов., Круглець, 6) „Єдність“, кооп. з обм. відп., Зацьківці, 7) Вишневецьке Кооп. Стов. Слож., „Зоря“ з відп. обм., Вишневець, 8) „Добробут“, кооп. з обм. відп., Обичі, 9) книгарня „Громада“, кооп. з відп. уд., Почаїв, 10) „Будучність“, кзов., Соснівка (пов. Кременець), 11) „Районова Молочарня“, кооп. з обм. 2-раз. відп., Гайс-ронка (пов. Підгайці), 12) „Українська Райфайзенка“, кооп. з необмеж. відп., Нивиці (пов. Радехів), 13) „Сільська Каса“, кооп. з необм. в'дп., Новосілки (пов. Холм).

— Даймо роботу українським ремісникам! До нашої Редакції приходять українські ремісники, які жалуються, що в часі, коли вони не мають роботи, деякі наші установи і церкви у Львові віддають роботи бляхарські, столярські, слюсарські та інші не-українцям. Відноситься це до таких установ, як Ставропігія, Народний Дім і ін. Не маючи вини змоги цього закиду провірити в цілій повноті, обіцяємо до цієї справи ще повернутися, а покищо кличемо до управ і виділів наших установ та взагалі до всіх наших людей: Давайте всіяк роботи своїм людям, себто ремісникам-українцям!

— Сокальське староство в справі сипання могил. Тому, що в Сокальщині приходило інколи до непорозумінь при сипанні могил в честь поляглих, а були навіть випадки, що люди сипали могили вночі, наражуючись на арештування, сокальське староство унормувало цю справу обіжником. В тому обіжнику староство повідомляло, що могили вільно висипати за дозволом громадського уряду, коли могила має стати на громадській площі, або за дозволом національного уряду, коли могила має стати на парох. площі. Обіжник дістали всі громади.

— Проти діточих садків. Дрогобицьке старо-
ство заборонило вести діточі садки у Великій
Бориславі (Борислав, Губичі, Баян Котівська)
під притокою, що на них не було дозволу
Шкільної Кураторії. Таксамо розв'язало діточий
садок в Равсевичах під притокою, що в тому
селі не вигас іще тиф, про який ніхто нічого не
знає.

— Напад „Стшельца“ і варта в Гуштині. Бершівське староство наказало, щоби селяни укр-

„Щоденно нові пань-чохи!“
„Нові? Ні, тільки випрані виглядають як нові“.
„Прещінь і я перу свої пань-чохи“.
„Так, але вживаю до прання пласточки LUX і то-
мої пань-чохи виглядають завжди як нові“.

Ніжна і сильна піна платків Lux
усуває бруд і не нищить тканини.

LUX

Розпустити в гарячій воді.
Прати і полокати в дігній.

Тепер
значно дешевше:
велика пачка
тільки 302. 1.10
мала пачка
тільки 60 сот.

Ніколи окремо.

виключно в оригінальних пачках!

тімі села Гуштин держали щоденно в селі та на полі варту, złożenu з 32 осіб. Село Гуштин велике, а в додатку на половину польське, так, що кожний українець мусить що 3-тій день виконувати варту. Селяни в числі 50 осіб прийшли з депутацією до Боршева і тут під проводом д-ра Володимира Чировського пішли до староства, щоби усунути вартування в часі гесперішніх польових робіт. Депутація не мала успіху, а склалися на це такі обставини: Один римо-католик з сусіднього села Чорнокілці женився з дівчиною українкою в Гуштині. Цей жених, хоч римо-католик, є українцем, і він не запросив на весілля поляків. Коли про це дізналися гуштинські „стшельци“, зараз заявили, що в заплату за це не допустять нікого з українців на весілля. Весілля це відбулося дня 26-го червня 1932. І дійсно, як лише наші хлопці йшли на весілля, то „стшельци“ свою погрозу виконали. Внаслідок бійки двох хлопців важко пошкодили багнетами, так, що одного повезли до Чорткова до шпиталю на операцію. Не досить, що „стшельци“ побили наших хлопців, то місцеві поляки зробили з цього великий шум, мовляв, це українські соколи напали на „стшельців“ і їх важко побили. Це, очевидно, неправда. Але борщівське староство наложило обов'язок на українців держати далі варту в селі, а віїт українців мусів вступити...

— Конфіскують шапки „українки“. В селі Товстенське, копичинського повіту, в часі зди-гу народу на стрілецькій могилі дня 20. червня ц. р., командант тамошнього постерунку Пилип Федина ловив хлопців, що були в шапках „українок“, переводив у них особисту ревізію, а при тім відривав з шапок вставлені трикутнички з синього сукна. Таке зробив між іншим і двома селянам з села Жилинець, борщівського повіту, а саме: Ількові Данилюкові та Богданові Гнута-деві.

— Розв'язування „Соколів“. Борщівське староство розв'язало товариство „Соколів“ у Волквіцях, повіт Борщів, тому, що трьох його членів чортківський суд засудив за те, що вони нібито належали до УВО. Проти розв'язання „Сокола“ зроблено рекурс.

— „Стражаки“ били, а поліцей притримував. Повіdomляють нас, що в неділю 24. ч. м. відбувся в селі Вовкови, пов. Львів, відпуст у тамошньому лат. костелі, на який вибрався м. н. деякі хлопці з Жиравки. Коли ті хлопці прийшли до Вовкова, став один постерунковий їх ревідувати таки на вулиці. Один з ревідованих проти цього запротестував, а тоді постерунковий почкав на поміч „стражаки“, які побили падками парубка Стефана Лиса (якому розбили голову) і Василя Ленартовича, обох з Жиравки. Діялося це все в присутності постерункового, який згаданого Лиса підчас побоїв „стражаками“ ще й притримував.

— З Українського Наукового Інституту в Берліні повідомляють, що в п'ятницю 20 ч. м. від-

